

New York Timesi bestsellerite autor

SHARON SALA

KALGID

SALADUSED JA VALED

SÜDAMED

Sharon Sala
Cold Hearts
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2015 by Sharon Sala
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B02322717
ISBN 978-9949-82-050-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Elu retsept on kaastunne. Pööra tähelepanu lahkusele. Kasuta seda vajaduse korral heldelt ja ära mõista teisi hukka.

Kõige kalgimad südamed tuksuvad nende inimeste rinnus, kellele elu on jätanud sügavaimad haavad. Meie asi pole kellegi elu hukka mõista, teadmata nende inimeste purunenud unistustest.

Pühendan selle raamatu kõigile, kes on elus sattunud ootamatule rajale, ning soovin neile meelerahu ja head tahet enda jaoks õige tee leidmisel.

ÜKS

KÕIK algas öistest telefonikõnedest.

Niipea kui Melissa Sherman vastu võttis, katkes ühendus. Mõne aja pärast telefonikõned muutusid; nüüd kostis telefonist hingeldamist ja võigast naeru. Kui aga helistaja hakkas venitava käheda häälega sositama jäledaid asju, mida ta naisega teha tahtis, murdus Melissa lõpuks, karjus mehele roppusi kõrva, nimetas teda täielikuks argpüksiks, kes ei julge nägu näidata ja varjab end pimeduses, ning pani toru hargile. Siis tõmbas ta lauatelefoni seinast välja ja tundis rõõmu, et mees ei teadnud tema mobiiltelefoni numbrit.

Ta sai nautida rahu ja vaikust vähem kui kaks nädalat. Siis algas jälitamine.

MERITÄHEKUJULINE öövalgusti oli olnud Lissale kaaslaseks suurema osa põhikoolist, terve keskkooliaja, mis lõppes murtud südamega, nelja kolledžiaasta jooksul ning kuuel aastal, mil naine töötas õpetajana Savannah's Georgias.

Möödunud suvel oli Lissa koos oma öövalgustiga tulnud tagasi Lääne-Virginia linnakesse Mysticisse, et asuda tööle esimese klassi õpetajana. Ta polnud tegelikult kunagi mõelnud, et tuleb kodulinna õpetajatööd tegema, aga võimalus elada tasuta oma lapsepõlvkodus oli liiga hea, et ära öelda. Oli karm vahetuskaup pärida maja, kaotades samas oma viimase vanema, kuid perekonna mälestused olid igas toas erksad ja elavad.

Täna kiirgab meritäht mahekollast valgust, valgustades teed magamis-

toast esikusse, kui naine jooksis paljaste jalgade padinal mööda puitpõrandat elutuppa.

Kell oli kaks öösel ja ta oli juba ühe korra üles tõusnud, kindel, et keegi on õues. Heli oli kostnud just tema magamistoa akna alt – kerge kopsimine, mis ei tundunud sugugi loomulik, sest sellel oli kindel kopp-kopp-kopp rütm. Ta pidi kogu julguse kokku võtma, et välja vaadata, kuid ei näinud midagi.

Rahutuna oli ta läinud tagasi voodisse ja just magama jäänud, kui kuulis helisid, mis tõstsid ta sekundipealt jalule. Need olid saabastes jalgade rasked sammud majaesise veranda puitpõrandal. Nüüd jooksis Lissa vana flanellpidžaama väel läbi maja. Kui ta pani verandatule põlema ja välja vaatas, ei näinud ta kedagi ega midagi tavatut. Ta mõtles politseisse helistada, aga tal poleks olnud neile midagi muud öelda kui seda, et tal oli meeletu hirm ja et maja, mis oli kunagi olnud pelgupaik, tundus praegu lõksuna.

Kui isa olnuks veel elus, oleks ta istunud pimedas õues, haavlipüss käes, ja oodanud, kuni see tõbras tagasi tuleb. Ja mida rohkem Lissa sellele mõtles, seda vihasemaks ta läks, kuni ta lõi viimaks ukse sellise hooga lahti, et see paiskus pauguga vastu seina, ja trampis välja verandale.

„See on sinu meelest naljakas või?“ karjus ta. „Tule tagasi ja vaatame, kas sa siis ka irvitad, kui sul on rauatäis haavleid perses.“

Siis läks ta tagasi majja, pea püsti ja blondid lokid vetrumas, ja virutas ukse enda taga kinni. Nagu oma lubaduse rõhutamiseks pani ta kogu majas kõik tuled põlema ja läks siis voodisse.

TEISEL pool pimedat tänavat kükitas tema jälitaja Reece Parsons kangialuses ja muigas.

Oli see alles tuline tšikk, aga just sellised mehele meeldisidki. Kindlasti oli naine voodis hea, kuid polnud selleks veel valmis. Reece tahtis, et naine oleks enne vägistamist surmahirmus, sest ka see erutas teda. Niipea kui naine tagasi majja läks, hiilis mees minema.

* * *

JÄRGMINE kord ärkas Lissa kell kuus oma äratuskella plärina peale. Ta keeras end ja lülitas kella välja, olles silmitsi asjaoluga, et polnud mitte ainult aeg tööle minna, vaid lisaks sadas ka vihma.

Ta lükkas teki pealt ja tõusis püsti. See pani ta nägu krimpsutama. Põrand oli külm ja vihma tõttu jääb õpetajate õuduseks ära ka puhkehetk pika vahetunni ajal. See päev ei saanud enam hullemaks minna.

Lissa läks vannituppa, et duši all käia, ja seisatas kraanikausi juures, silmitsedes oma tõrksaid lokke. Vihmaste ilmadega läksid tema loomulikult lokkis juuksed täiesti kontrolli alt välja ja tänane päev polnud erandiks.

Kui ta pilk langes väikesele pruunile sünnimärgile parema suunurga kohal, kortsutas ta kulmu. Lissa keskkooliaegne kallim Mack Jackson, kes oli tema südame murdnud, oli enne iga jalgpallimatši sellele sünnimärgile musi andnud, sest see pidavat õnne tooma. Peaaegu kümme aastat oli Lissa üritanud poissi unustada, kuid erilise eduta. Elu oli juba kord selline.

Tund aega hiljem hakkas ta uksest välja minema, kuum kohv ühes käes ja kaasas seljakotitäis mängu laste tubaste mänguaegade sisustamiseks, mis tuli kõik läbi teha, enne kui see närune päev ükskord lõpeb.

Siis aga ei läinud tema auto käima ja ta taipas, et see päev oli juba hullemaks läinud. Ta keeras üha uuesti ja uuesti süütevõtit, kuni mootor lõpuks käivitus. Pomisedes universumile pahura tänu, lülitas ta kojamehed sisse ja tagurdas sissesõiduteelt välja. Kohe, kui ta edasi tahtis sõita, hakkas aga mootor turtsuma.

„Ei!“ karjus Lissa ja tallas gaasipedaalil, olles veendunud, et liiga palju gaasi on parem kui liiga vähe.

Oli lausa ime, et ta jõudis kooli parklasse ilma otseselt hilinemata. Ta isegi ei hoolinud sellest, et pidi katkise vihmavarjuga läbi vihma koolimajja jooksma. Nüüd oli ta tööl ning auto ja jälitaja pärast oli aega muretseda siis, kui kool on läbi.

* * *

PAUL Jacksoni autoremonditöökoja mõlemal stendil olid autod ja tema kolleeg oli gripiga kodus. Paul oli kutsunud abilise, kes tegeleks klientidega, sellal kui ta ise remonditöid teeb. Ta sai esimese auto starteri veidi enne keskpäeva vahetatud ja saatis omaniku teele. Nüüd hakkas ta lõpule jõudma marihuaana järgi haisvale veoautole uute piduriklotside panemisega. Ta polnud inimene, kes teisi hukka mõistaks, kuid kui noormehest omanik autole järele tuleb, kavatses Paul pidada talle sama epistli, mis ta oli mõni aasta tagasi pidanud ka oma pojale.

Ta seisatas hetkeks, et laubalt higi pühkida ja neelata alla paar valuvaigistit. Tema põlved tuikasisid, vastu betoonpõrandat ära löödud küünarnukk valutab ja sõrmenukid olid verised – see kõik kuulus mehaaniku töö juurde.

Just siis, kui ta jälle maha kükitas, kuulis ta autot töökoja juurde sõitmas ja sai mootori ebaühtlase hääle järgi aru, et sõidukil oli midagi viga. Ta tõusis püsti, pühkis käed puhtaks ja pööras ringi, et omanikuga kohtuda, ja naeratas siis, nähes Lissa Shermanit autost välja tulemas.

Tüdruk oli käinud tema poja Mackiga ühes klassis ja noored olid nii kaua aega kurameerinud, et Paul poleks imestanud, kui Lissast oleks ühel päeval saanud nende pere liige. Ehkki seda polnud juhtunud, meeldis Lissa Paulile ikka veel väga. Kui Lissa garaaži tuli, märkas Paul, et naine nägi väsinud välja just nagu ta isegi.

„Kulla tüdruk, paistab, et kütusepump ei anna mootorile piisavalt ette. Hääl on päris kole.“

Lissa pööritas silmi. „Oi, Paul, see on olnud põrgulik päev. Hommikul ma arvasin, et ei saagi autot käima, aga lõpuks ikka sain ja sõitsin kooli. Vihma pärast olid lapsed pika vahetunni ajal sees ja neil oli igav ja nad käitusid nagu metslased, nii et sa võid ette kujutada, mismoodi see oli.“

Paul hakkas naerma. Talle olid Lissa külaskäigud alati meeldinud. Naine polnud oma ilust üldse teadlik ja tal oli hea iseloom.

„Jaah, ma ei tahaks sellisel päeval küll sinu nahas olla. Aga vähemalt oskan ma autosid parandada. Ma ei saaks hakkama isegi käputäie põngerjatega, rääkimata tervest tootäiest. Aga see selleks. Räägi täpsemalt oma autost.”

Lissa kehtas õlgu. „Ma ei tea. Kui see lõpuks käima läks, tegi see kogu tee kooli koledat häält. Üks sõber aitas mul selle uuesti käima saada ja siin ma nüüd olen ja vajan sinu abi.”

„Jah, muidugi. Jäta võtmed ette ja ma tegelen sellega kohe homme hommikul.”

„Ega sul juhuslikult pole autot, mida ma laenata saaksin?” küsis Lissa.

Paul kirtsutas kulmu. „Paraku mitte.”

Naine vajus norgu, aga manas näole naeratuse.

„Mis seal ikka. Mis sa arvad, kui kaua selle parandamine aega võtab?”

„Võib-olla on asi kütusepumbas. Ma ei oska enne öelda, kui olen pilgu peale visanud ja välja uurinud, mis täpselt viga on.”

Lissa äigas väriseva käega üle näo ja püüdis pettumist varjata. Ehkki ta elas linnas, tundis ta end ilma transpordivahendita ebakindlalt nüüd, kui jälitaja oli alustanud karmimat mängu.

Paul silmitses teda hoolikalt. Millegipärast paistis naine olevat närvis, isegi hirmul. Paul ei osanud arvata, mis Lissaga lahti oli, kuid teadis, et koju minnes ootab teda ennast ees järjekordne üksildane õhtu. Või siis võib ta kauemaks tööle jääda ja teha ühe heateo.

„Kuule, ma viskan õige sellele täna pilgu peale ja kui on väike viga ja mul on varuosad olemas, on see homme hommikuks valmis.”

Naise kergendustunne oli ilmne, mis tähendas, et Paul oli tema meeoleolu õigesti tõlgendanud.

„See oleks super ja ma oleksin tõesti tänulik,” ütles Lissa.

Paul vaatas väljas kallavat vihma. „Kas keegi saab su koju viia?”

Naine noogutas, osutades kõnniteeserval ootavale autole.